

ЦИГУЛАРЬ.

(Приказка)

I.

Живѣлъ нѣкога единъ малѣкъ смѣшенъ брѣмбаръ. Той ималъ сива боя и широкъ въздлъгнестъ грѣбъ. Викали го *Цигуларь*. Той билъ много трудолюбивъ: по цѣлъ день работѣлъ изъ дърветата. Другитѣ брѣмбари го дразнѣли и се присмивали на яката му глава и грозотата му. Ала Цигуларьтъ не искалъ и да знае за тѣхнитѣ закачки; той живѣлъ самотно, далечъ отъ хубавитѣ градини. Вsrѣдъ полето се издигалъ малѣкъ хѣлмъ, на него растѣла клонеста ябълка, а около ѝ били струпани камъни. Тукъ била кжщата на Цигуларя. Родителитѣ му били изедени отъ една голѣма птица, като отивали да се поразходятъ изъ полето. Той останалъ сираче. Но скоро си намѣрилъ другарь: въ камънитѣ живѣлъ старъ охлювъ, толкова старъ, че едва могѣлъ да пълзи.

Охлювьтъ обичалъ Цигуларя като свое дѣте, защото той му разказвалъ всѣка вечеръ каквото виждалъ прѣзъ деня и още, защото му правѣлъ разни услуги. Охлювьтъ ималъ много роднини въ съсѣдния гжсталакъ. Тѣ били черни и тѣй бѣдни, че ходѣли голи и нѣмали кжщици. Като видѣлъ, че не може вече самъ да си върши всичката работа, охлювьтъ пратилъ веднажъ Цигуларя да помоли нѣкой роднина да го посѣти и му помогне, заради което той щѣлъ пѣкъ да му остави въ наслѣдство кжщичката си. Той билъ отпадналъ и не вѣрвалъ да живѣе за дълго. Цигуларьтъ се върналъ и му казалъ: „Твоятъ роднина не иска да дойде. Не му трѣбва, казва той,